

af Kraft. Det er muligt, det kan naas i videre Omfang, end det er antydnet i de Skrivelser fra de danske Søforsikrings-selskaber, som ledsager Betænkningen. Men der er et Tilfælde, i hvilket det ikke vil kunne lykkes at skaffe den Sikkerhed opretholdt; det er det Tilfælde, at Vederlaget for Forsikringen, Præmien, ikke er blevet betalt af den paagældende. I saadant Tilfælde maa Forsikringen straks eller efter en ganske kort Tids Forløb træde ud af Kraft. Ganske vist kan der have Panteret for Præmien i Skibet i Henhold til en Obligation eller en Overenskomst mellem Kreditforeningen og Rederen. Men hvis Skibet er forlist, er der ikke noget Pant, man kan holde sig til, og saa vil Foreningen komme til at bære Skaden selv, eller selv om Skibet er der, vil Foreningen komme til at betale en meget stor Præmie. Det er jo ikke saaledes som med anden Forsikring, hvor der kun er Tale om Hundreder af Kroner eller meget mindre i Præmie. Skibsforsikringer er paa halve Millioner af Kroner, og det vil ofte dreje sig om 30—40,000 Kr. i Præmie; det er dog en temmelig alvorlig Post, hvis den skal erlægges af andre i det Tilfælde, at den ikke bliver erlagt af den, der skulde erlægge den, nemlig af Rederen. Under disse Omstændigheder har jeg ment, at dette Forhold skulde man ikke give sig til at lovgive om. Det kunde let føre til, at Publikum fik en urigtig Mening om disse Kasseobligationers Værdi, og naar dertil kommer, at jeg ikke formaar at se — jeg har talt med adskillige store Skibsredere derom —, at det kan blive billigere for dem at bruge denne Kreditforening end at skaffe sig Kredit paa den Maade, de nu skaber sig Kredit paa, hvilket jeg nærmere har udviklet i Betænkningen, har jeg ment, at det ikke var nogen Opgave, man skulde tage fra det private Forretningsliv og gøre til Genstand for Lovgivning, naar man ikke kunde gøre det paa en mere tilfredsstillende Maade, end jeg anser det for muligt at gøre det paa. Den Maade, som her er foreslaaet, er saa god, som den kan tilvejebringes, det har jeg paa en Maade vist ved at tiltræde de af Udvalget stillede Ændringsforslag, som efter min Mening forbedrer Lovforslaget ogsaa i den af mig angivne Retning. Ikke desto mindre mener jeg, at den Sag ikke skulde have været Genstand for Lovgivning, og den væsentligste Grund til, at den heller ikke andre Steder er blevet det, er netop de Betænkkeligheder, som jeg har anført.

Jeg ved ikke, om jeg hermed har

staaet til det Skrifte, som den ærede Ordfører (Sonne) har ment at ville stævne mig til. Jeg havde tænkt, at jeg kunde indskrænke mig til at gøre Rede for mine Tanker i Betænkningen, men jeg har i øvrigt ikke tænkt hverken at stemme imod Lovforslaget eller for noget, som kunde føre til, at det overvejende Flertal i Udvalget, som mener, at dette er en Sag, som bør fremmes, kunde føle sig paa nogen Maade hindret i sin Bevægelse. For mig har det været en Slags Samvittighedssag netop af Hensyn til den Stilling, som det ærede Medlem fremhævede, at jeg indtager i Forsikringsverdenen som Formand for den danske Forsikringsforening, at gøre, hvad jeg har gjort. Jeg har ikke ret vel ment at kunne lade denne Sag gaa hen uden at anføre, hvad jeg anser for rigtigt, men jeg har ikke Patent paa Alverdens Visdom. Den ærede Ordfører for Udvalget er vist meget klogere end jeg maaske ogsaa paa dette Omraade. Jeg vil ønske, at han, hvis det skulde lykkes ham at føre den Sag igennem, bag efter maa have den Tilfredsstillelse deraf, som han haaber at faa.

Ordføreren (Sonne): Her er ikke Tale om at stævne det ærede Mindretal til Skrifte. Her er Tale om det ganske ordinære, at en Mindretalsbetænkning, som ikke er gendrevet eller søgt gendrevet i Udvalgsbetænkningen, drages frem til mundtlig Drøftelse i Salen. Det tror jeg er ganske almindeligt, og andet eller mere er her jo ikke sket.

Det ærede Medlem besvarede ikke det Spørgsmaal, jeg tillod mig at fremsætte. Det ærede Medlem hævdede, at Fremsættelsen af dette Spørgsmaal var af den Grund uberettiget, at der ikke endnu bestaar nogen Skibskreditforening. I denne Betragtning har det ærede Medlem imidlertid ikke Ret. Det Spørgsmaal, jeg tillod mig at fremsætte, vedrører Kærnepunktet i det, der i denne Sag ligger det ærede Medlem og samtlige øvrige Udvalgsmedlemmer imellem, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det vil kunne lykkes ad Søforsikringsvejen at skabe betryggende Sikkerhed for Foreningens Pantekreditorer, og mit Spørgsmaal gik da ud paa, om den Tvivl, som det ærede Medlem nærede i saa Henseende, er underbygget med Erfaringer fra Søforsikringen. Jeg kan jo godt lempe Spørgsmaalet yderligere efter det ærede Medlem. Maa jeg da formulere det saaledes: Er det ærede Medlem bekendt med, at der, lad os sige i et Tids-